

køretøjer skal fortsat forsynes med gul-sorte nummerplader.

Efter bestemmelsen i 2. punktum skal alle varemotorkøretøjer, der berigtiges med nedsat afgift, forsynes med særlige nummerplader (sort bogstav på gul bund og hvide tal på sort bund), medens det efter den gældende lov kun er motorcykler, der forsynes med sådanne særlige nummerplader.

Til § 7.

Stk. 1—3 er i princippet i overensstemmelse med tilsvarende bestemmelser i den gældende lovs § 8 og udkastets § 7, stk. 1—3. Tilsvarende bestemmelser for køretøjer, der har opnået fritagelse for eller nedsættelse af afgift efter tidligere afgiftslove, er optaget i forslaget § 22, stk. 3—6.

Bestemmelsen i stk. 4 er i det væsentlige i overensstemmelse med udkastets § 7, stk. 4.

Udkastets § 7, stk. 5, om vurdering, er henført til forslaget § 10.

Til § 8.

Paragraffen svarer til den gældende lovs § 9 og udkastets § 8, idet dog reglen i lovens § 9, stk. 2, (udkastets § 8, stk. 2) om vurdering er henført til § 10, punkt 3.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 10 og udkastets § 9.

Til §§ 10 og 11.

Paragrafferne svarer til den gældende lovs § 11 og udkastets § 10, idet man dog har fundet det hensigtsmæssigt i forslaget § 10 at samle alle bestemmelserne vedrørende tilfælde, hvor et køretøjs afgiftspligtige værdi skal fastsættes ved vurdering.

Vedrørende forslaget § 10, punkt 7, der er ny i forhold til den gældende lov, henvises til betænkningen side 18, punkt 8, idet bemærkes, at man i praksis har tilladt, at alle brugte køretøjer afgiftsberigtiges på grundlag af vurdering. Efter forslaget kan der imidlertid, når forholdene taler derfor, træffes bestemmelse om, at brugte køretøjer skal berigtiges på grundlag af kontraktprisen, hvorved navnlig er tænkt på, at forholdene kan ændre sig således, at brugte køretøjers pris kommer ned i et i forhold til prisen for nye køretøjer normalt leje.

Til § 12.

Paragraffen svarer til den gældende lovs § 12 og udkastets § 11.

For i videst muligt omfang at imødekomme et ønske fra automobilbranchen har man dog i forslaget § 1 tilføjet en bestemmelse om, at det kan tillades sælgeren (automobilforhandleren) at

afgiftsberigtige køretøjer i eget navn, når der for køretøjet findes standardpris (en almindelig fast pris ved salg til bruger her i landet).

Til § 13.

Paragraffen svarer til den gældende lovs § 13 og udkastets § 12.

I forslaget § 3 er indsat en ny bestemmelse om, at virksomheder, der driver handel med køretøjer, kan overtage afgiftsforpligtelsen og opnå kredit med afgiftens erlæggelse. Denne bestemmelse er i overensstemmelse med gældende praksis, hvorefter tolddepartementet træffer aftale med forhandlere om kredit med afgiften mod sikkerhedsstillelse. Efter forslaget § 4 har statskassen ikke panteret i køretøjet for skyldig afgift i disse tilfælde, hvor en forhandler har overtaget afgiftsforpligtelsen, idet panteretten, når der er stillet sikkerhed for afgiften, kun undtagelsesvis kan få praktisk betydning, og det i hvert fald ikke synes rimeligt at gøre den gældende over for køretøjets ejer, når afgiftsforpligtelsen er overtaget af en forhandler.

Til § 14.

Paragraffen svarer til den gældende lovs § 14 og udkastets § 13.

Nævnets sammensætning er efter forslaget i overensstemmelse med den gældende lovs bestemmelse herom, dog med den ændring, at et af nævnets medlemmer skal være dommer.

Til §§ 15—17.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 15—17 og udkastets §§ 14—16.

Til § 18.

Paragraffen indeholder straffebestemmelser, der er i overensstemmelse med udkastets § 17 og de straffebestemmelser, der er fastsat i de senere års afgiftslove.

Til § 21.

Vedrørende den gældende ordning for invalide-motorkøretøjers afgiftsfritagelse henvises til betænkningen side 15, punkt 3.

Invalideordningen har hidtil været en isoleret, social ordning, hvor finansministeriet har ydet afgiftsfritagelse til en vis gruppe af invalider, uden at der er foretaget en helhedsbedømmelse af den pågældendes forhold — der er således ikke taget hensyn til økonomiske forhold eller eventuel anden statsstøtte fra sociale institutioner.

Man har derfor ment det mest hensigtsmæssigt, at administrationen af invalideordningen lægges over til invalideforsikringsretten, som i øvrigt be-